

A photograph of two men in a crowd, one with a beard and a halo, under red lighting. The man on the left has a full beard and is wearing a white t-shirt with a graphic. He has a red halo around his head. The man on the right is wearing a white t-shirt and has his hand near his face. The background is dark with other people's hands visible.

banán
& maxim horovic

nepřestat se
dívat kolem sebe

rozhovor o hudbě,
politice a emocích

Nepřestat se dívat kolem sebe

Vyšlo také v tištěné verzi

**Pa
se
ka**

Milan Trachta

Nepřestat se dívat kolem sebe – e-kniha

Copyright © Paseka, 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**banán
& maxim horovic**

**nepřestat se
dívat kolem sebe**

**rozhovor o hudbě,
politice a emocích**

Paseka

Fotografie na obálce: Karel Vyskočil

Fotografie v knize: Ondra Beneš, Coornelus,
Ondra Fišer, Vojta Florian, Frankie,
Daniel Goliáš, Michal Kočan, Syky Rabies,
Smrčák, Tomáš Šrejber, Honza Uzel, Ondra V.,
Braňo Vartovník, Zewlák a další neznámí
autoři a autorky.

Všem moc děkujeme.

NEPŘESTAT SE DÍVAT KOLEM SEBE

Copyright © Milan Trachta, 2022

Text © Maxim Horovic, 2022

Text attachment © Barbora Votavová, 2022

Epilogue © Olga Pavlova, 2022

ISBN tištěné knihy: 978-80-7637-199-6

ISBN ePUB: 978-80-7637-348-8

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7637-350-1

ISBN PDF: 978-80-7637-349-5

intro 6
Jako by mě někdo znal líp než já sám

1. zlomit své sobectví10

sedmička 61
Stačí otevřít dveře

2. milovat a nelítovat..... 68

vrah120
Duch valašského punku

3. životy těch druhých.....128

**vždycky jsem v tobě
viděla rozpor** 204
Bára Votavová

élan hardcore..... 220
Olga Pavlova

obrazem..... 226

intro

Jako by mě někdo znal líp než já sám

Banán

Je 4.36 ráno, neděle 22. března 2020. Jsem v Aši, sedím v kuchyni a poslouchám At History's End od Undying. Název desky je příznačný vzhledem k tomu, co se už pár týdnů děje všude kolem. Nezůstal jsem takhle dlouho vzhůru už několik let, ale jelikož jsme u Helčinýho táty už týden, podařilo se mi dohnat veškerý spánkový deficit. A i když každý den strávím několikahodinovým chozením po okolních lesích, únava není zdaleka taková, jako když mám běžný, většinou městský, a hlavně pracovní režim. Hodně spím, dobře a pravidelně jím, cvičím, čtu si, píšu a poslouchám hudbu. Občas se dívám na televizi, ale moc ne. O patro výš spí někdo, koho miluju a kdo mě učí nezůstat stát na místě a nebát se přiznat si i slabost, vztek, zklamání nebo smutek. A nebát se o tom mluvit. Ani tak mi to v některých případech pořád nejde. Víím, že můj vlastní táta doma zřejmě cítí strach a nejistotu, ale nedokážu s ním komunikovat ani na dálku nějak pravidelněji, a hlavně z vlastní iniciativy. Naše elementární nastavení se pořád mýjí, nebo tak si to alespoň obhajuju; ve skutečnosti jsme si možná podobnější mnohem víc, než jsem si schopnej připustit.

Je to past. Stejně jako vzpomínky na minulost spojené právě s tímhle městem, do kterého jsem jezdil mnoho let párkrát do roka navštívit Míru Pátého. Horská ulice 20, původní „head quarters“ Day After Records. Poprvé jsem v tom domečku byl, když jsem vyrazil sám na koncert Game Face do Chranišova, ale až na místě zjistil, že je zrušenej. Lhal jsem doma, že jedu s kamarádama a budu tam někde spát, a nechtěl jsem, aby se to provalilo, tak jsem se rozhodl dostopovat ještě do Aše k Mírovi, adresu jsem si pamatoval díky tomu, že jsem

si u něj poštou objednával desky. Když jsem tam přijel, nikdo nebyl doma.

Potuloval jsem se bezcílně po městě, chvilku se díval na fotbal v narvaný hospodě u hřiště, protože jsme ten den hráli finále mistrovství Evropy v Anglii. Proti Německu. Pamatuju si tu masovou euforii, když Berger proměnil penaltu. Taky jsem křičel góól, ale hlavně proto, abych nevypadal divně. Nakonec jsem po pár hodinách doputoval zpátky do čtvrti, kde Míra bydlel, a tentokrát jsem došel až k nádraží. Bylo léto, měl jsem spacák, tak jsem si nakonec řekl, že přespím na lavičce pod stříškou nádražní budovy, protože venku občas pršelo. Výpravčí právě končila službu a ptala se, co tam dělám, tak jsem jí řekl celý příběh. Znala Míru, a hlavně jeho babičku, a poradila mi, že ta bude určitě doma, že si zřejmě jen na chvilku někam odběhla. Odvedla mě tam a paní Pátá opravdu otevřela. Viděla mě poprvé v životě, ale pokynula, ať jdu dál, uvařila jídlo a nabídla mi nocleh. Ráno jsem sedl na vlak a jel domů.

Vždycky jsem měl Aš určitým romantickým způsobem rád. I přes tu hořkost, která nakonec zůstala z kamarádství, ve které jsem věřil až moc naivně a které skončilo nečekaně a rychle. I v tomhle případě si promítám často všechno, co se stalo, a přemýšlím nad tím, co se dalo udělat jinak. Ale i to je past. Každý máme tu svou. A pomoci nám z ní může porozumění, smíření, důvěra anebo láska, v ideálním případě kombinace toho všeho. I tak se ale může stát, že některé dveře už zůstanou navždy zavřené.

Svítá, Undying dohráli a YouTube automaticky navazuje Can't Close My Eyes od Youth of Today. Jako by mě někdo znal líp než já sám.

1. zlomit své sobectví

Jaké bylo dětství na vsi? Měli jste party, teritoria, hráli bojovky?

První, co mě napadne, když se řekne dětství, nejsou ani hry, ani party nebo konkrétní kámoši, ale rodiče. A taky pocit domova a bezpečí. Mám o dva a půl roku mladšího bráchu, ale ten v těch prvních vzpomínkách téměř nefiguruje, přestože jsou z doby, kdy už byl na světě a sdíleli jsme spolu jeden dětský pokoj v bytovce na vesnici. Když se teď vracím domů, často v tom bytě sedávám, na místě u okna v kuchyni, kde jsem vždycky seděl nejraději, a dívám se na scenerii, kterou jsem viděl asi nejčastěji v životě. A ten pocit, i když se toho tolik změnilo, je tam někde hluboko pořád. Rodiče jsou vedle v pokoji. A já se cítím doma. Stejně jako před lety. Tohle zásadně ovlivňovalo, jaké jsem měl dětství. Můj táta nikdy nebyl žádný velký sportovec, spíš naopak, ale často mě bral na výlety a orientoval se v historii. Hodně jsme jezdili do lesa, vlakem, protože auto jsme neměli. Miloval jsem to, ale zároveň jsem se vždycky těšil domů. Byl to přístav.

Milující syn.

Samozřejmě jsem měl strach se vracet, když jsem věděl, že jdu pozdě, což nebylo tak těžké, protože osmdesátá léta na vesnici nabízela opravdu hodně možností, jak strávit celý den venku a zabavit se natolik, že jeden zapomněl, kolik je. A já chtěl už odmalička někam patřit, vždycky jsem chtěl mít partu a trávit s ní celé dny. Na teritoria jsme zase tolik nehráli, byla to malá vesnice kousek od Plzně, ale samozřejmě jsme si stavěli bunkry a prozkoumávali prázdné baráky a statky v okolí, kradli hroznové víno, hráli si na kung-fu bojovníky, rozdělávali ohně. Ta doba byla generačně obrovsky silná, byl to baby boom se vším všudy, vesnice byla plná kluků a holek v mém věku. A ještě než se ustálila silná parta, která to spolu táhla v podstatě celou základku a díky níž jsem získal nejlepšího kámoše, dost často jsem byl

součástí společenství starších kluků, což dodnes považuju za velkou životní školu. Byl jsem totiž vždycky ten poslední, klasickéj otloukánek, malej, trochu oplácanej a nemotornej kluk, ideální cíl všech srandiček. Naučilo mě to věci přijímat, jedinou obranou bylo nebrat se tak vážně. A o samotě pak snít o tom, že jednou to budou moje nápady a moje iniciativa, které budou posouvat věci dopředu.

Na druhou stranu se mi nikdy neděla žádná zásadní příkoří a byly momenty, kdy se mě někdo zastal nebo si mě vzal pod křídlo. To jsem vnímal velmi silně, byl to skvělej pocit a vím, že proto tyhle tendence mám i já. Pak jsem začal hrát fotbal, což byla vlastně jediná možnost nějaké kolektivní organizované činnosti. Ke sportu mě to nijak netáhlo a ze začátku mě to ani nijak nebavilo. Ale zůstal jsem u toho, byla tam zase ta parta, stejně jako ve škole, kam jsem se těšil hlavně kvůli kámošům. Teď, když se dívám zpátky, si vybavuju taky strachy a temnější místa, ale musím je víc hledat, jsou malinko v mlze. Když dostanou kontury, vím, že byly reálné. Jejich existence a způsob, jakým jsem se s nima pral, byl zásadní pro moje chování a vnímání věcí kolem.

Co máš na mysli?

Nikdy jsem si moc nevěřil. Měl jsem pocit, že nic neumím, a bál se selhání. Nebo co si o mně budou myslet ostatní, když selžu. Už ve školce jsem se vyhýbal tomu, co mi nešlo, dost situací, které mi nebyly příjemné, jsem řešil šaškováním a pohyboval se tak mezi introvertností a předváděním se. Později se to ještě prohloubilo a hodně času jsem trávil sám, vytvářel si vlastní světy a situace, ve kterých hrálo hlavní roli dobrodružství a samozřejmě představy mého hrdinství. Někdy to zacházelo tak daleko, že jsem si vymýšlel příběhy, které se nikdy nestaly, a já tvrdil, že jo. Prostě jsem lhal, abych byl středem pozornosti. A pak se do toho zamotával,

vyčítal si to. A taky si vybavuju až panický strach, aby se něco nestalo bráchovi. Byla to úzkost, která mě vnitřně svírala několik let.

Tohle se paradoxně změnilo ve chvíli, kdy byli naši na pokraji rozvodu. Celou jejich krizi jsem silně vnímal, bylo to na začátku věku, „pocity tajemna, kdy začínáš poznávat vztahy, důvěru, lehkýho napětí“ zklamání, vztek a celkový kontext. I to, jak na to kdo reaguje. Doma to bylo několik měsíců fakt špatný, bylo řečeno hodně zlého, a mě to strašně mrzelo. Tak jsem zkusil do toho vstoupit.

Vůbec poprvé jsem se pokusil někomu vysvětlit, že je nutný hledat společnou cestu a způsoby, jak po ní jít. Snažil jsem se rodiče za každou cenu usmířit. Rozuměl jsem tomu, proč spolu být nechtějí, ale ta představa pro mě byla šílená. A tak jsem s nima mluvil o tom, co cítím, co pro mě znamenají a co pro mě znamená rodina. Nevím, jaký to mělo nakonec vliv na to, že to zvládli, ale mně to poprvé v životě dalo pocit, že jsem udělal něco, na co můžu být hrdej. A určitě to mělo vliv i na řešení některých situací v pozdějším věku. Tím jsem si jistej.

Kam jste jezdili s tátou?

Nejčastěji do Českého lesa, na jeho západní okraj, do okolí Konstantinových Lázní a Bezdrůžic. Moje první vzpomínky se vážou právě na tyhle místa a na Šumavu. Obojí je úzce spojené i s prarodiči, ti z tátovy strany se seznámili kousek od Konstantinek, v posledních dnech války. Celé roky jsem si myslel, že babička sem byla poslaná na práci z Polska, odkud pocházela, a až nedávno jsem zjistil, že sem rok před koncem války přišla cíleně, protože tu měla kořeny její rodina. Spousta věcí kolem toho zůstává zahalena tajemstvím. Táta to dost silně vnímal a zároveň jako by se něčeho obával, přesto vypátral, kde stál původní dům prarodičů.

A od začátku mě do toho všeho vtahoval, vyprávěl mi historky a příběhy, ukazoval, kde co stávalo, barák nebo tvrz. Pamatuju si tyhle pocity tajemna, lehkého napětí a zároveň naprostý bezstarostnosti. Podvědomě to asi všechno hledám i teď, často se tam vracím, mnohdy pořád na ty stejné místa.

*Jak se na tomhle zasvěcení podíleli
prarodiče?*

Zásadně. Bylo to jiné než s tátou, byl jsem mladší, když jsem s nimi trávil nejvíc času, ale vzpomínám na to jako na jedno z nejšťastnějších období. Babi a děda z máminy strany mě už asi od tří let každý rok brali s sebou na dovolenou na Šumavu. Bylo to pokaždý v srpnu a vždycky jsme bydleli v hotelu Vydra asi kilometr od Srní. Objekt patřil Západočeským elektrárnám, kde děda pracoval, a byla to tím pádem závodní dovolená. První dětské vzpomínky mám odtamtud. Začal jsem vnímat lesy, učil se poznávat houby a později i konkrétní místa jako Vchynicko-tetovský kanál. Ten tvořil hranici vojenského prostoru a na jeho území zůstala jediná vesnice, Prášily. Podíval jsem se tam až po revoluci, přitom jsem deset let jezdil na místa jen pár kilometrů odtamtud. Ale na křižovatce u kanálu vždycky stávali vojáci se samopalama a dál na Prášily pouštěli jen na speciální povolení. Šumava byla mnohem temnější než dneska, ale já to vnímal perspektivou spokojeného kluka, který si objevuje svůj svět v bezpečné blízkosti někoho milujícího.

Jsem schopný si vybavovat i ty nejmenší detaily jako třeba vůni interiéru dědovy oktávie, hole ze samorostů, které vozil v kufru a se kterými pak vyrážel do lesa, zákusky v cukrárně u Fialků v Sušici, kde jsme se pokaždé po cestě na Srní zastavili, zelenou barvu hotelové střechy, která prosvítala už od serpentín nad Čeňkovou pilou, ranní východ slunce z pokoje hotelu, jeho interiér,

sušení hub na lavičkách venku před vchodem do hlavní budovy. I kvůli tomu jsem pak na první větší a delší čundry začal jezdit na Šumavu, i kvůli tomu jsem se tam pak na chvíli přestěhoval. Je to pětatřicet let, a pořád se mi to silně vrací.

Děda nedlouho potom, co šel do důchodu, zemřel a nestihl jsem ho poznat tak, jak bych chtěl, ale s babičkou jsem měl pořád super vztah. Taky jsem u ní tři roky bydlel, když jsem se chystal na maturitu a během civilky. Byla to skvělá doba, hodně svobodná, a ona na tom měla zásadní podíl.

Občas se děly divoký věci, spávaly tam často kapely, po jednom Fluffu, tuším v roce 2003, jsem tam napočítal patnáct lidí, polovina jich bivakovala na zahradě. A babička s tím byla úplně v pohodě. Prarodiče z tátovy strany se ke mně chovali taky krásně, tam si zase vzpomínám hlavně na ranní cesty vlakem do lesů kolem Konstantinových Lázní na houby. Vyráželo se už v půl šestý a mně to ani v nejmenším nevadilo. Nejsem úplně nadšený z brzkého vstávání, ale když mám jet na houby, vstanu klidně ve čtyři.

Pamatuješ si nějaké z otcových historek?

Hodně bylo duchařských. Kde kdo vykradl jakou hrobku v kostele, kam zmizela těla a podobně. Spojilo se to v historec, jak mu za úplného bezvětrí v jednom letním dni zachránila život tenká souška, která spadla přes cestu, když jel na motorce na hrad Krasíkov u Bezdružic. Jezdil tam často a měl takový rituál, že šel nejdříve do kostela, kde byla vyloupená hrobka. A ten den mu na cestě nahoru zabralo pár minut odklidit strom, který se před ním pomalu skácel, což mu zachránilo život, protože když zastavil před kostelem a udělal k němu pár kroků, utrhl se celý krov lodi a střecha napadala dovnitř. Já vlastně nevím, jestli je to pravda. Ale není to

důležitý, vím, že má k tomu místu osudovej vztah, cítí se s ním spjatej. Jinak hodně mluvil o tom, jak jezdil na čundry, když mu bylo dvacet. Kde stála jaká bouda, kde je jaký skalní převis. Díky němu znám tu oblast téměř dokonale. Spoustu věcí věděl od svýho táty, který sem přijel s Američanama osvobozovat pohraničí, to mě taky hodně bavilo poslouchat a tahle tematika mě baví pořád. Třeba hledat řopíky a vůbec objevovat všechno spojený s druhou světovou válkou.

Proč železobetonové bunkry? Tys na čundry nejezdil?

Řopíky jsme hledali už s tátou, měl skoro ke každému historku. To mě fascinovalo, stejně jako systém opevnění samotný. Věci spojené s druhou světovou a bunkry v sobě taky mají něco tajemného a dobrodružného. Mnoho z nich zmizelo pod nánosem hlíny a pod trávou, někdy je hledáš, a stojíš přímo na nich. Dnes už je to mnohem jednodušší, ale zůstalo to ve mně a často vyrážím právě za řopíkama. A bylo to tak i v patnácti, kdy mi táta dovolil první výlety a spaní pod širákem. Ale nikdy jsme s klukama nebyli součástí nějaký vyloženě čundrácký party nebo osady, jeli jsme si to po svým a vyráželi maximálně na pár dní. Časem jsme objevili několik míst, kde se dalo spát, různé krmelce anebo sruby, taky řopíky upravené na čundrácké boudy. Někdy to bylo flasko a vrátili jsme se po pár hodinách pokorně domů, protože jsme stihli zmoknout nebo zabloudit, ještě než jsme se někam dostali. Bylo to taky období prvního koketování s alkoholem a cigárama. A v jednom takovém srubu kousíček od místa, kde se Úterský potok vlévá do Hracholuské přehrady, jsem se naposledy opil. V zimě roku 1995, na začátku prosince. Ve srubu se dalo zatopit, ale bylo tam málo dřeva a venku všechno pod sněhem, všichni jsme měli jen hadrové spacáky a byla pěkná kosa. Vypil jsem tedy skoro celou flašku becherovky a pak už mi to bylo jedno. O něco později jsme

začali jezdit na Šumavu, to už jsem dával za střízliva i v extrémnějších podmínkách.

Viš něco o svých předcích?

Moc toho vlastně není. Víím o rodinné linii babičky, že pocházela z vesnice Lomy, že pak všichni odešli do Polska, kde byl její dědeček zastřelenej v Katyni, jelikož byl důstojník polské armády, že se babička vrátila a během války se staly věci, o kterých nikdy nechtěla mluvit. Z máminy strany nevím skoro nic. Svoje prarodiče jsem měl rád a jako dítě jsem si s nima rozuměl, ale nemyslím, že by mě ovlivnili v tom, co a jak dělám. Možná v dílčích věcech, ve vztahu k přírodě, určitým místům, ale ne v nějakém – řekněme – světonázoru. V tom jsem vlastně černá ovce rodiny. Hodně věcí širší rodina nikdy nechápala, ale nedocházelo k zásadním střetům. Byl jsem pro ně spíš divnej.

Není v tom být černá ovce nějaká potřeba? Vymanit se, být jiný?

Tak jsem to nevnímal. Neměl jsem potřebu být jiný a nezapadat nebo okázale revoltovat. Ale taky jsem neměl chuť dělat něco jenom proto, abych byl akceptovaný. Všechny věci okolo hardcore-punku mě zasáhly naprosto fatálně a sešlo se to tak, že v rodině, ani užší, ani širší, nebyl nikdo, kdo by se to pokusil pochopit. Muzika samotná a myšlenky s ní spojené pro ně byly něco vzdáleného a divného a logicky se to odrazilo i v náhledu na mě. Ale omezovalo se to na trapné poznámky, nutnost vyjádřit názory na vegetariánství nebo Velkou pardubickou a podobně. Většinu času jsme se ignorovali a hotovo. Složitější to bylo a je u rodičů, ti to, jak vlastně žiju a co je pro mě důležitý, úplně nepochopili nikdy. Čekali tak dlouho, až mě mladistvá revolta přejde, až je mi najednou čtyřicet, a pořád skáču z pódia, nejím maso a kupuju si desky. Měl jsem období, kdy

jsem se s nimi moc nevidal. Teď se naopak vidíme celkem často, ale stejně si pořád myslím, že můj život nechápou. Možná jsem se ale jen málo snažil jim ho vysvětlit.

Kdy se ten dětský přístav začal hroutit?

Když mě v prváku vykopli z gymplu. Nezvídal jsem to a řešil to tradičně – útekem od zodpovědnosti. Párkrát jsem se ulil před písemkou, pak jsem tam měsíce nechodil vůbec a dokázal to tajit. Poflakoval jsem se po městě, po autobusových čekárnách a nádražích, chodil kilometry pěšky zpátky domů, když jsem ráno odjel jakoby do školy. Dával jsem si velký pozor, aby to neprasklo, takže jsem zase hodně lhal. Byla to zvláštní doba, bylo mi patnáct, chycenej v divným bezčasi, ve smyčce. Nedokázal jsem bejt upřímněj ani k sobě, natož k ostatním. Utíkal jsem do svejch světů a začal objevovat muziku. Tehdejší kazety se mi vypálily do podvědomí, ve walkmanu za pár stovek rotovaly donekonečna. Spoustu peněz jsem utrácel za baterky nebo kazety přetáčel tužkou. Kupoval jsem si levný kafe z automatu, díval se na hodiny v odjezdové hale a na tabuli časů, stanovišť a cílových stanic.

„církevní
gymnázium“

Představoval jsem si, jaký by to bylo nasednout třeba do autobusu do Aše a vyrazit. Ale nakonec jsem vždycky počkal na ten, co jel domů. Až později mně došlo, že tohle všechno mě naučilo určitému druhu trpělivosti, od té doby mi nevadí čekat. A zajímavý bylo i to, že jsem se nikdy nechytíl žádný špatný party, nenajel na cigára ani piva. Jel jsem si to čistě solitérsky, sám za sebe. Dokonce bez jakékoliv knížky. Jen miliony myšlenek a muzika – Kritická situace, Iceburn, Biohazard, Pro-Pain, Waltari, Prong, Nirvana. Na koncerty jsem ještě nechodil a nedokázal spoustu věcí uchopit a pochopit. Tápal jsem a nasával útržky a fragmenty, který teprve měly v něco vyústit. Věděl jsem, že to, co dělám, je

špatně. Ale nedokázal jsem to nedělat. Vzepřel jsem se. A zároveň utekl. A když to prasklo, rodiče jsem zásadně zklamal. Tam se hodně věcí zlomilo.

Proč jsi vlastně šel na gympl? Nesouviselo tohle se zklamáním rodičů, nepředstavovali si pro tebe nějaké jisté, bezpečné zaměstnání?

Proč jsem šel na gympl... To je dobrá otázka. Bylo to dokonce církevní gymnázium a bylo to hlavně kvůli tátovi, i když mě nenutil. Z dnešního pohledu to vypadá trochu směšně a asi i je, ale bylo mi čtrnáct, na základce mi šly hlavně humanitní předměty, v dějepise nebo občance jsem býval nejlepší ze třídy a tohle bylo prostě humanitně zaměřené gymnázium. Přijímačky jsem nějak udělal a byl jsem přesvědčen, že na to mám. Zároveň jsem celkem brzy narazil. Nebyl jsem vůbec zvyklý se učit, nikdy jsem nemusel. A tady to bez toho nešlo.

Žádnou konkrétnější představu „co potom“ jsem neměl, případný konec školy byl strašně daleko, vnímání času bylo jiné než teď. A doma jsme o tom vlastně nikdy nemluvili. Po vyhazovu z gymplu jsem přestoupil na obchodní školu, chodil si na koncerty, hrál v kapele, hrál fotbal, měl kámoše, spousta věcí se srovnala. Takže rodiče asi předpokládali, že po škole nastoupím do práce a najedu na standardní fungování. Tím pádem nebudu mít čas ani chuť věnovat se čemukoliv, co by to nabourávalo. Taky si určitě mysleli, že si najdu přítelkyni a usadím se. Jenže to se nestalo. A podívat se na to všechno jejich očima bylo strašně těžký. Je to věk, kdy je rodiče těžký akceptovat, většinou jdeš proti nim. Mnohdy jen z principu.

Odmítnutím gymnázia a následně „přijetím hardcoru“ jsem se poprvé opravdu vymezil. Teprve teď jsem schopnej vidět tu návaznost, tehdy mi naopak přišlo, že jedním napravuju druhé. Ale je to jeden příběh. Jsem

přesvědčenej, že hardcore mi v důležitou chvíli dal směr a největší měrou přispěl k tomu, že jsem svůj život zacítil, a tím pádem už celkem bez problémů dokončil další školu. Moje první hardcorové koncerty přišly v létě 95, tedy těsně předtím, než jsem po gymnaziálním fiasku nastoupil do prváku na obchodku. První desky jsem si koupil v září. Cítil jsem, že objevuju něco, co je tu přesně pro mě, a našel trochu pevné půdy pod nohama. Ale určitá nedůvěra mezi mnou a rodiči už zůstala. A tak jsme nějak koexistovali. Už bez zásadních dramát, ale každý trochu sám za sebe a bez toho, abychom náš vztah prohlubovali. Celkově ale na tohle období vzpomínám v dobrém, třeba jak mi táta na Vánoce ještě toho roku koupil první gramofon. A jak jsme ho spolu zapojovali a pustili na něm první desku. Byli to Farside a jejich druhá deska Rigged. Skvělej pocit.

Jak tohle období nesla máma?

Špatně. Ale taky statečně. Spoustu věcí si můžu jen domýšlet, protože máma nikdy o svých pocitech moc nemluvila. Je toho hodně, co o ní nevím, a byla spousta situací, kdy jsem nevěděl, co si myslí. Jen párkrát jsem ji viděl brečet. To období bylo emočně náročný, bylo to první opravdu velký zklamání, který pro naše přišlo jako blesk z čistého nebe, protože do té doby jsem byl bezproblémový dítě. Ale byla to ona, kdo tenkrát poprvý řekl, že to bude dobrý. Dokázala emoce dostat pod kontrolu a najet na racionální uvažování. A byla to ona, kdo se pustil do shánění školy, na kterou bych mohl přestoupit, což se taky povedlo. Když jsem pak začal jezdit na koncerty, začal se zajímat o vegetariánství, ubytovával doma kapely a podobně, byla pokaždý nápomocná. Možná spoustě věcí úplně nerozuměla, ale nikdy mi v nich nebránila. Začala kupovat sójové maso a další vege potraviny a neměla problém mi vařit. Když u nás spali nějakí kámoši nebo kapela, byla skvělá hostitelka. Poznali to ostatně i Make-Up, kteří nocovali v mém

dětským pokoji v roce 98, což je legendární historka. Máma je ráno hostila tak, že nechtěli odjet. Za tohle všechno jsem jí opravdu vděčný.

Tyhle historky jsou nebezpečné v tom, že s věkem vypravěče podléhají fabulaci.

Spousta historek dostane časem jiné konotace, leccos se na ně nabalí, někdy z nich naopak to hlavní vypadne a často si je někdo přizpůsobí tak, jak se mu to hodí. Ale zrovna ten večer, noc a ráno si i po více než dvaceti letech pamatuju do nejmenších detailů a moc prostoru pro fabulaci tam není. Začalo to tím, že měli hrát s Make-Up na Sedmičce ještě Saidiwas ze Švédska. Zdrželi se ale na hranicích a přijeli pozdě, ve chvíli, kdy už koncert běžel. Protože bylo dost hodin a Saidiwas odmítli vylézt na pódium po Make-Up, hrála pro vyprodanou Sedmičku jen jedna kapela a Saidiwas byli přesunutí na druhý den, kdy byl „na kopci“ naplánovaný koncert Frodus. Nakonec to dopadlo geniálně i druhý den a já byl rád, že jsem nezůstal doma, protože Saidiwas se hned po turné rozpadli a Frodus to tam rozsekali.

Ale zpátky k Make-Up. Původně jsem měl v plánu spát v Praze, ale když bylo po všem, přišel za mnou Robert Vlček* a zeptal se mě, jestli náhodou nebydlím někde u Plzně, že Make-Up mají dlouhý přejezd a že by potřeboval, aby nocovali blíž německým hranicím. Bylo to poprvé, co jsem se s Robertem bavil, bral jsem ho jako největšího guru a překvapilo mě, že mě vůbec registruje, natož že u mě chce ubytovat kapelu, a ještě takovouhle. Řekl jsem mu, že bydlím s rodiči v malé bytovce na vesnici za Plzní a že bych jim asi musel zavolat. Tak jsem se poprvé ocitl v zázemí Sedmičky, kde mi její majitel Ivoš Kučera beze slova ukázal na telefon. Naši z toho

* člen skupiny Kritická situace, šéf promotérské agentury Conspiracy

nebyli nadšení, táta nastupoval další ráno do nemocnice na nějaké pozorování, ale řekli, že ok, že brácha bude spát s nima a my se musíme vejít do dětského pokoje. Najednou jsem tedy seděl v dodávce s Make-Up, kterou řídil nemluvný Holandan v tlustým svetru s vizáží námořníka. Ian* se se mnou celou cestu bavil o historii Prahy a Čech a nejvíc ho zajímala doba Rudolfa II. Ve skutečnosti o ní ale věděl víc než já.

Všichni z kapely byli hrozně milí, a když zjistili, že táta musí do nemocnice, chtěli to otočit, že nebudou otravovat. Ubezpečil jsem je, že je to v pořádku, ale oni mu alespoň koupili na benzince to nejdražší víno, co tam měli. Nad mejma obavama ohledně velikosti pokoje a že není dost postelí, mávli rukou. Po půlnoci jsme zaparkovali před bytovkou a obsadili pokojíček. Námořník si hned beze slova a s úsměvem lehl na svůj tlustý svetr pod okno k radiátoru a okamžitě usnul. Make-Up šli postupně do koupelny, první samozřejmě Michelle Mae. Když vyšla, měla na sobě stylové saténové pyžamo zelené barvy s vyšitými iniciálama. Jak se postupně vraceli ze sprechy další a další, sledoval jsem přehlídku saténových pyžam, všichni měli stejný střih, každý jinou barvu a každý svoje iniciály. Pak si v klidu polehali, kde se dalo, a usnuli. Ráno je v obýváku přivítala máma, táta už byl pryč. Udělala jim opulentní snídani, takže asi dvě hodiny seděli v křeslech u stolu, koukali na televizi, českou, pořád opakovali, že je to skvělý, a furt děkovali. Kolem oběda si zabalili, dali mi tričko a odjeli do Německa. Když nasedali do dodávky, projel okolo nich dvacetikilometrovou rychlostí a s prskavým zvukem chlápek na pionýru. Chtěli vědět, co je to za neuvěřitelnou motorku a jestli je z války. Pak jsme se objali a já to považoval za uzavřenou kapitolu.

* Svenonius, frontman a zpěvák skupiny The Make-Up

Když jsem ale o dva a půl roku později vyrazil na jejich koncert, který byl zase na Sedmičce a zase beznadějně vyprodanej, hned mě poznali a trvali na tom, že pojedou spát ke mně. Přitom hráli druhý den v Rakousku a přes Plzeň to měli tentokrát dost z ruky. Když jsem jim to říkal, že prý úplně v pohodě a jestli mi to nevádí, že by byli moc rádi. Já bydlel pořád u Plzně, jen o vesnici blíž městu, u babičky v malém rodinném domku. V podkroví jsem měl pokojík. Přijeli jsme v noci, zaparkovali na dvoře a Make-Up rozházeli svoje zpocený džínový stejnokroje, ve kterých odehráli koncert, na okno a střechu dodávky. Pak jsme šli spát, opět do jednoho pokoje. Když jsme se dopoledne vzbudili, oblečky na autě nebyly, což způsobilo rozruch, ale jen do té chvíle, než jsme se podívali na zahradu. Visely tam čerstvě vypraný a voňavý na šňůře a schnuly na letním slunci. Babička vstala jako normálně okolo sedmý, a když našla propocený hadry na autě, prostě je hodila do pračky. Pak připravila skvělou snídani, seděli jsme na zahradě, Make-Up pořád něco vyprávěli. Na tomhle turné měli druhýho kytaristu, Alexe, který hrával v Golden a po rozpadu Make-Up založil s Ianem a Michelle kapelu Weird War. Já měl ten den jít na přijímačky na pedagogickou fakultu, ale vykašlal jsem se na to a zůstal s nima. Šel jsem až na druhý termín o dva týdny později s výmluvou, že jsem řešil rodinný problémy.

„výmluva vyšla,
přijímačky ne“

Výmluva vyšla, přijímačky ne. Bylo mi to ale fuk. Tyhle dvě setkání s Make-Up byly totiž v mnohém určující. Pochopil jsem, že můžeš hrát ve světově respektované kapele, která vyprodává kluby a jede si totální rock'n'rollovou image, a přitom být lidsky naprosto v pohodě. Udržet si skromnost, smysl pro humor, vřelost a pochopení. A zůstat unikátní a silnou osobností. Budu si to pamatovat do konce života a dost možná i oni, protože když jsem nedávno našel Michelle na Instagramu a zkusil jí po té době napsat, okamžitě mi odepsala, že si